

reguleringen og for at gjøre Ende paa de Ulemper, der opflaae af de jydskke Territoriers Beliggenhed som Enclaver i det slesvigskke Territorium, afstaaer Hs. Majestæt Kongen af Danmark til Deres Majestæter Keiseren af Østerrig og Kongen af Preussien de jydskke Besiddelser, der ligge Syd for Districtet Ribes sydlige Grændselinie, saasom det jydskke Territorium Møgel-tønder, Den Amrom, de jydskke Dele af Derne Fjhr, Silb og Romø o. s. v." Her staaer virkelig i Fredstractaten „o. s. v.", hvilket er meget betegnende; thi disse Ord kunne i Verden gaae overmaade langt. Derpaa hedder det: „Derimod samthkke Deres Majestæter Keiseren af Østerrig og Kongen af Preussien i, at en tilsvarende Deel af Slesvig, indbefattende foruden Den Grø Territorier, der tjene til at frembringe fornøvedte" o. s. v., men disse Magter kunde jo ikke bortgive disse Territorier, naar de ikke besade dem. Heri er altfaa den Erkjendelse, der maatte ligge til Grund for denne Beslutning, tydeligt lagt for Dagen, nemlig, at Slesvig paa den ene Side i Fictionen — Virkeligheden var endnu ikke indtraadt — som laa til Grund for hele dette Apparats Affattelse, var heelt overgivet til de fjendtlige Magter, og at disse optraadte som Besiddere og byttede Noget bort imod Noget, som endnu ikke var taget fra Kongen af Danmark, Noget, som man endnu antog for at være hans fulde, retsghlbige Besiddelse. Man skal vel lægge Mærke til, at naar Keiseren af Østerrig og Kongen af Preussien have overtaget de Landsdele, hvorom her er Tale, med de samme Rettigheder, hvormed Kongen af Danmark besad dem, og naar man ikke kan nægte — det kommer jeg ogsaa senere tilbage til —, at de havde den samme Ret til at være fælles med Danmark, som dette havde til at være fælles med dem, samt at det hele Fællesskab kun var til, naar de vare i Fællesskab, saa maa den Ret til at lade Fællesinstitutionen bestaae i anerkjendt Kraft og Virksomhed, efterat Fællesskabet er ophørt, dersom den bestaaer for Kongerigets Vedkommende, ogsaa bestaae for Hertugdømmet Slesvigs Vedkommende. Dersom vi tænke os en saadan vilkaarlig Indlægning af visse Valgfredsde under Kongeriget for at haandhæve den vilkaarlige

Form af et Rigsraad for Fællesanliggenderne, maa ogsaa Tjenden kunne føre det samme Raisonnement med Hensyn til de Landsdele, der nu ere underlagte Slesvig, og paa engang indbrage under et Rigsraad for Slesvig og Holsteen eller for Slesvig alene visse Dele af Jylland, lade Medlemmer vælge i disse afsondrede Stykker og sige, at nu ere de rigtige Medlemmer. Der er i hele dette Forhold noget saa vrangt, saa uhyggeligt og ubelig, idet man efterat have afflutet en Fred af den Art som denne ikke strax klarede bort fra sig enhver Ting, der kunde give Anledning til fremtidige Misforstaaelser. De ærede Herrer maae være overbeviste om, at de Modstandere, af hvilke vi have lidt saameget i Verden, ere endnu meget snildere end vi — det havde de vilst, — til at udfinde Paastud til vor Udelæggelse, og det Mødeste, Forstandigste og Rigtigste, vi kunne gjøre, er titte at berøve dem ethvert som helst Paastud til at gaae videre, men der er ingen bedre Maade dertil, end at vi slutte os inde i os selv og erkjende, at der i Kongeriget Danmark kun bevoer een Statsmagt, at den er en Eenhed, og at den ikke er deelt ved Repræsentationer, der fremtræde som fungerende paa Grund af Fællesanliggender. Det er blevet sagt — og det findes, saavidt jeg forstaaer, i Rigsraadstinden som et Hovedforsvar eller idetmindste som et af de vigtigste Forsvar for, at man skulde glide hen over den indre Betydning af Fælles og Særligt — „at de fælles Anliggender ere saadanne, hvori der intet Særligt er, forbi det Landcomplex, de vedrøre, for disse Anliggenders Vedkommende er en Eenhed; at et Stykke forsvinder, bringer ikke noget mere særligt ind i dem." Jeg kan huske, at et Medlem her i Salen engang, ved at tale om Vanskeligheden ved at opfatte vor Stilling, sagde, at den ikke er let at opfatte for den simple, sunde Fornuft, og naar man har hørt dette Stykke oplæse, troer jeg, man maa give ham fuld Ret. Der skal, til rigtigt at forstaae det, meget mere end simpel, sund Fornuft; men jeg indrømmer gjerne, at det kan lade sig forstaae, naar det tillige kunde være Sandhed. Det kunde være Sandhed, naar der paa den ene Side havde været et Monarchi, der i den Betydning var